SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VC). 248. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 30, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 30-го ГРУДНЯ 1988 Ч. 248. РІК XCV.

НЕ МОЖУТЬ ДОШУКАТИСЯ ПРИЧИН ХВОРОБИ В ЧЕРНІВЦЯХ

Київ. — Як повідомляє преса в СССР, у Чернівцях, в зв'язку з загадковою хворобою, працює надзвичайна комісія з 30-ти осіб, фахівців різних галузей медичної науки. Комісія аналізує результати обстежень сотень фахівців, зайнятих вивченням симптомів цієї невідомої хвороби, збором інформації про стан води, повітря, продуктів, ліків тощо.

Лікарі досліджують кожний новий випадок захворіння, фіксуючи стан здоров'я, спадкові особливості батьків і інших родичів, контакти, умови життя і т.д. Всі ці дані, а також результати аналізів крови та тканин закладаються в електронічний записник інформацій.

В наслідок цієї праці уже відкинуто підозріння, що причиниою є радіяція чи пестициди. Також не їжа і не вода, бо в різних частинах міста воду беруть з інших джерел: з Дністра, із Прута та з криниць, але у кожному з цих районів хвороба однаково поширена. Оскільки всі обстеження не навели на жадні сліди, то залишається передбачення, що можливо, хвороба походить від міського сміттєвого звалища, котре ще досі лишається необстеженим.

Щоденна поява нових хворих свідчить, що вогнище хвороби продовжує існувати й діяти в межах міста.

На Союзівці відбулася 12-та конференція голів Окружних Комітетів УНС

Союзівка (с.г). — Тут в суботу, 3-го і неділю, 4-го грудня ц.р. відбулася 12-та конференція голів Окружних Комітетів УНСоюзу. Конференцію відкрив і нею проводив головний предсідник д-р Іван Флис, а обов'язки секретаря сповняв Степан Гавриш, голова Філядельфійської Округи.

Відкриваючи нараду д-р І. Флис привітав представників від 13-ти округ, як також головного секретаря УНС Володимира Сохана, а відтак за традицією представив усіх голів. Він коротко з'ясував ціль нарад, яка повинна мати поважний вплив на грудневу організаційну кампанію. Він висловився з признанням про працю округ, помимо того, що округи не є статутово оформлені, але є допоміжними в загальній союзовій праці.

Після вступного слова д-ра І. Флиса відбулось звітування про працю поодиноких округ. Звітодавці інформували про важніші ділянки праці із діяльности округ, а головно інформували про це скільки їхні округи придбали нових членів за час 11-ти місяців цього року. Майже всі звітодавці інформували про це, що члени їхніх управ беруть активну участь у праці суспільно-громадських установ, а найбільше часу було присвячено ювілеєві 1000-ліття Хрищення України. Були і критичні завваги від представників округ відносно праці Організаційного Відділу та професійних організаторів.

По звітах голів головний предсідник д-р І. Флис виголосив обширну програмову доповідь, у якій заторкнув всі ділянки праці Союзу. Він сказав, що в майні зростаємо, але із новими членами є недомагання. В дальшому сказав, що ми є вдячні нашим попередникам за те, що збудували Українську Будівлю в Джерзі Сиці за ціну 13,000.000 дол., а сьогодні її вартість переходить 40,000,000 дол. а ще важніше є те, що будівля приносить Союзові поважні зиски. Він згадав про оселю Союзівку, на якій відбуваються табори молоді, тенісова школа, курси танців, Шкільна Рада відбуває дво-

(Закінчення на стор. 3)

Новий Конґрес стоїть перед складними проблемами

Вашінгтон. — Аналітики американського політичного життя передбачують тяжкі початки для нового Конґресу ЗСА, бо прийдеться йому конфронтувати цілий ряд проблем.

На перше місце висувається справа зменшення бюджетного дефіциту, потім приходить проблема підвищення податків і припинення чи радше пильніше перевірювання військових витрат. Передбачується гостра виміна думок в Конґресі над бюджетом, який в основному торкається майже кожної справи, що їх розглядатимуть законодавці.

Інші важні справи на денному порядку — це в першу чергу довкілля, навколо якого ведеться затяжна боротьба між прихильниками постійних шукачів нової енерґійної сили і вживання її для мобільности країни з тими, які мають бирішувати всесвітнє питання перегріття земної кулі. Ціллю тої конфронтації є зменшення занечищення довкілля. Пов'язане з цим питання перед Конґресом буде випрацювання нового законопроєкту щодо чистоти повітря та поширення державних парків, утримання в чистому стані живої природи та збереження і створення природних і звіринних заповідників.

На другому пляні ставиться опіку над дітьми, де, за припущеннями тих же аналітиків, новообраний президент Джордж Буш має велике поле до попису, якщо зумітиме відібрати розв'язання цього питання від демократичного Конґресу. Йдеться тут про дві пропозиції: перша — це асиґнування 2.2 біл. дол. для працюючих малозарібкових родин, яким дозволялось би відтягати аж до 1,000 дол. від прибутків за кожну дитину до чотирьох років; і друга пропозиція демократів — 2.5 біл. дол. для кращої опіки над дітьми під наглядом Уряду.

На дальшому порядку йдеться про справу житлових мешкань. За урядування президента Рональда Реґена змінено напрямок з федеральних субсидій для будування таних мешкань до винайму на видавання купонів з можливостями вибору мешкань тих, що їх винаймати муть. Конґрес, усвідомлюючи собі велике запотребування житлових приміщень, наполягатиме на тому, щоби це питання вирішити якнайшвидше, отже контроверсійні дискусії з того приводу мабуть пічнуться в скорому часі.

Питання такого ж важливого характеру, які потребують негайних рішень це: мінімальна ставка заробіткової платні, освіта та розв'язка проблеми з підлітками, які завчасно покидають школу. При кінці далеко неповної листи стоїть питання медичного забезпечення, що, не зважаючи на всі проти заходи, з дня на день зростає в ціні. Припинення зросту коштів цього забезпечення становить одну з найбільших проблем наступного Конґресу.

МОСКВА ПОСИЛЮЄ БОРОТЬБУ З НАЦІОНАЛІСТАМИ

Москва. — Як повідомляє совєтське пресове агентство ТАСС, Верховний суд СССР роз'яснив працівникам місцевих прокуратур і судів заходи щодо посилення боотьби з розпалюванням національної ворожнечі, явно спрямовані проти вірменських і азербайджанських націоналістів. Верховний суд пояснив, що покаранню за відповідним законом, який передбачає від шести місяців до трьох років позбавлення свободи, підлягають особи, які „розповсюджують зловмисні чутки з метою підриву довір'я і поваги до іншої нації"

„Дії, передбачені з цією метою, — сказано в роз'ясненні Верховного суду, — можуть виражатися в публічних заявах і закликах, в тому числі у пресі та інших засобах масової інформації, у виготовленні і розповсюдженні листівок, плякатів, льозунгів і т.п. ,а також в організації зборищ, мітингів, демонстрацій і активній участи в них з визначеною метою".

Суд пояснив, що так само можуть кваліфікуватися звільнення або відмова брати людей на працю, позбавлення їх права голосу або житлової площі за національними ознаками.

У повідомленні ТАСС говориться, що Верховний суд постановив вважати скоєння злочину в умовах, що супроводжаються стихійними бідами, іншими надзвичайними ситуаціями, обставинами, що збільшують вину, і виносити за них максимальне покарання за даною статтею.

Як повідомляє агентство Ассошіейтед Пресс, в Баку і Єревані далі є в силі надзвичайний стан, але напруження в тих містах спало. В Баку за останню добу затримано 52 особи, однак у місті спокійно. Військовий комендант міста генерал-полковник Міхаїл Тягунов повідомив, що знову відкриті кілька театрів і цирк.

Жінка академіка Андрея Сахарова — Єлена Боннер повідомила репортерів, що вони з чоловіком недавно повернулися з поїздки у Вірменію, Азербайджан і Нагірний Карабах. Будучи недавно у ЗСА, А. Сахаров висловився в обороні вірменів і за це його критикували офіційні азербайджанські газети.

Відповідаючи на запитання кореспондентів, речник міністерства закордонних справ СССР Ґеннадій Ґерасімов заявив: „Наскільки я знаю, він їздив туди у складі групи наукових працівників. Ця поїздка не мала до уряду ніякого відношення". „Це не було офіційною візитою", — підтвердив один з кореспондентів агентства Ройтерс.

Повідомляють, що А. Сахаров провів у Закавказзі тиждень часу і що через кілька днів він вернеться у Вірменію: Згідно з неперевіреними даними, Сахаров погодився бути посередником в налагодженні тертя між двома кавказькими народами. Є. Боннер відмовилася коментувати це повідомлення.

„Голос Америки" передасть з Бостону Богослуження в Україну

Бостон. — „Голос Америки", який кожного року передає Різдвяне Богослуження в Україну, тим разом вибрав українську православну церкву св. Андрія в Бостоні, щоб з неї безпосередньо зробити передачу.

Передача буде зроблена двічі — на Свят Вечір у п'ятницю 6-го січня, і в Різдво, 7-го січня 1989 року. Колядки і відправа розпічнуться в п'ятницю, о год. 9-ій вечора, а в неділю Свята Літургія буде відслужена о год. 11-ій ранку. Відправами вестиме парох церкви о. Андрій Партикевич, а дияконувати буде о. диякон Марій Цибульський. Колядки і Літургію буде співати церковний хор під кермою проф. Д. Садового.

Передача різдвяних відправ в Україну тим разом має особливе значення тому, що уряд СССР перестав заглушувати передачі із Заходу і вірні зможуть в Україні без перешкод брати участь у цих різдвяних відправах з Бостону, а парафіяни св. Андрея таким способом передадуть безпосередньо свої різдвяні привітання братам і сестрам в Україні.

Афганці відзначили дев'яту річницю совєтської окупації

Пешавар, Пакістан. — У вівторок, 27-го грудня, афганські втікачі влаштували тут багатотисячний мітинг з приводу дев'ятої річниці совєтської окупації Афганістану. Демонстрація відбулася в одному з найбільших таборів втікачів під Пешаваром, в 50 кілометрах від кордону з Афганістаном. В цьому пакістанському місті знаходиться головна квартира афганських партій і організацій, які ведуть боротьбу з загарбниками.

На мітинґу виступив лідер афганського опору, голова фундаменталістської ісламської партії Гезб-е-іслямі Гульбуддін Гекматіяр. Він заявив, що переговори, які представники партизанів недавно провели у Савдійській Арабії з амбасадором СССР у Кабулі Юлієм Воронцовим, „є великою політичною перемогою муджагедінів", але закликав „не покладати на такі переговори надто великих надій". Муджагедіни розцінили зустріч з Воронцовим як ознаку того, що їх офіційно визнав Совєтський Союз як рівноправних партнерів для переговорів.

Повстанці заявляють, що будь-який уряд Афганістану не повинен включати комуністів і відмовляються від всяких переговорів з кабульським режимом. Гекматіяр, який є найбільш радикальним з партизанських лідерів, відмахнувся від закликів Міхаїла Горбачова, який запропонував у своєму виступі на сесії Генеральної Асамблеї ООН в Ню Йорку скликати міжнародну конференцію у справі Афганістану. Муджагедіни виступають проти такої конференції із-за участи в ній комуністичного уряду Наджібулли.

Гекматіяр також критично відізвався про зустріч між Воронцовим і колишнім афганським королем Загіром-шахом, яка недавно відбулася в Римі. Король живе у вигнанні від 1973 року, коли його скинув двоюрідний брат Мохаммед Давуд. Поміркованi партизанські керівники підтримують плян, згідно з яким король повернеться в країну і зформує тимчасовий уряд. Останній буде замінений парляментом, вибраним після виведення совєтських військ, які повинні покинути країну до 15-го лютого 1989 р. Фундаменталісти не бажають, щоб Загір-шах вертався в країну.

Хоч Гекматіяр дістав більше військової допомоги від ЗСА, ніж будь-який інший партизанський керівник, він відмовляється визнати факт військової підтримки зі сторони Вашінгтону і твердить, що вся зброя, яку вони мають, захоплена в боях. Відомо, що він займає різко антиамериканське становище, але Вашінгтон вирішив дивитися на це крізь пальці, вважаючи, що припинення совєтської окупації є першочерговим завданням. Під час виступу Гекматіяра натовп викрикував: Смерть Росії!" і „Смерть Америці!"

СССР обіцяє ліквідувати воєнно-морську базу у В'єтнамі

Москва. — Міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе, прибувши до столиці філіппінської республіки Манілі, відбув переговори з міністром закордонних справ Філіппін Раулем Манґляпусом, під час яких висунув несподівану пропозицію про ліквідацію бази в Камрані, В'єтнам.

Створенна на основі залишених американських споруд, ця база в Камрані останнім часом стала найбільшим пунктом совєтської тихоокеанської фльоти за межами СССР.

У вересні цього року Міхаїл Горбачов припускав можливість ліквідації цієї бази лише під умовою, що ЗСА одночасно зліквідують свої бази Кларк і Субік-Бей на Філіппінах. Але тепер Шеварднадзе заявив, що питання ліквідації американських баз більше не обговорюється і Москва може ліквідувати свою воєнно-морську базу в односторонньому порядку.

Е. Шеварднадзе також заявив, що Москва стримається від надання військової та матеріяльної допомоги комуністичним повстанцям на Філіппінах.

Після зустрічі з Шеварднадзе, президент Філіппін Коразон Акіно заявила на пресовій конференції, що „нове мислення, помітне в СССР, допоможе досягнути нової міжнародної рівноваги, заснованої не на страхові, як це було досі, а на дотриманні спільних інтересів."

Під знаком передавання „естафети"

На світлині: проф. О. Пріцак говорить „лявдацію" для проф. О. Оглобина. На право від нього проф. Л. Рудницький, Блаженніший Митрополит Мстислав і о. протопресвітер В. Базилевський, на ліво — д-р Я. Падох, Владика В. Лостен, Владика В. Гринчишин, ген. вікарій о. П. Пащак, ЧСВВ. (фото: Я. Кулинич)

Ню Йорк (О. Кузьмович) — Святочним заключенням відзначування 40-річчя заснування Наукового Товариства Шевченка в ЗСА була спільна вечеря-бенкет в суботу, 3-го грудня ц.р., тут у великій залі Українського Народного Дому, де зібралося понад 200 осіб.

Визначну і відповідальну ролю, що її має НТШ сильно наголосив у своєму продуманому і блискуче виголошеному слові почесний член НТШ і колишній довголітній ректор УВУ проф. Володимир Янів. У своїй аналізі здобутків НТШ за пройдений час існування „незнищимого товариства" прелеґент пригадав, що НТШ стоїть перед трьома великими річницями в найближчому майбутньому, а це 175-річчя народин Патрона, 100-річчя перебудови НТШ із літературно-наукового в наукове товариство і 120-річчя заснування самого товариства. Беручи це все до уваги проф. В. Янів поставив, як пріоритет потребу передаваня „естафети" молодшому поколінню наукових сил, що їх в нас є вже подостатком, які однак мають інакшу ментальність та інший стиль праці. „Справжній поступ можливий там, де в гармонії зустрічається традиція й новаторство, досвід і спонтанність, розвага й риск експерименту" — ствердив промовець. Його слово заслухали численні присутні з повною увагою не зважаючи на те, що залишено його майже на кінець великої програми святочної зустрічі, якою провадив науковий секретар НТША проф. Леонід Рудницький.

Зустріч відкрив молитвою УКЦ Єпископ Михаїл Гринчишин з Европи, а відтак голова НТША д-ра Ярослав Падох, вітаючи численно зібраних присутніх, особливо привітав при почесному столі представників

(Закінчення на стор. 4)

ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Філядельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні влаштовує День Солідарности з українськими політв'язнями в четвер, 12-го січня 1989 року, о год. 12-ій полудня в кімнаті прийнять посадника міста в ратуші при вулиці Брод.

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВІ ЧИННИКИ ЗАЯВИЛИ у вівторок, 27-го грудня ц. р., що виготовили плян для капіталовкладневої групи перебрати щадничопозичкові установи Тексасу з допомогою Уряду в сумі 5 біл. дол. впродовж 10-ох років. Вони зразу підкреслили, що виготовлення такого пляну є дуже складним і може розлетітися в останній хвилині. Аналітики фінансових справ є дещо здивовані висотою суми урядової допомоги і тому припускають, що проблеми фінансових інституцій в Тексасі є куди більш складними, як це було на початку виявлено Федеральною банковою радою.

З ДНЕМ 27-ГО ГРУДНЯ вживання поліграфу, чи т.зв. іспиту неправдомовности, стало незаконним згідно із законом, що його Американська спілка громадських свобід назвала „святочним дарунком" для працюючих людей. Закон, який увійшов у життя півроку після того, як був підписаний президентом Роналдом Регеном, в загальному забороняє вживання поліграфа приватними працедавцями у процесі прийняття кандидата на працю. Не стосується цей закон федеральних, стейтових і місцевих урядів та фірм, які виготовляють різного рода секретні праці для Департаменту оборони, Еф-Бі-Ай, та Сі-Ай-Ей.

У ВІВТОРОК, 27-ГО ГРУДНЯ, президент Роналд Реґен, перебуваючи на святочній відпустці в Лос Анджелесі, оглядав своє бюро, в якому почне працювати після 20-го січня 1989 року із закінченням свого урядування. Марк Вайнберґ, речник Білого Дому, заявив, що Президент дуже вдоволений із свого нового бюра, яке знаходиться на 34-му поверсі Фокс Плаза у Лос Анджелесі, де також знаходиться бюро Президентської фундації Р. Регена, що займається надзірною працею будови президентської бібліотеки, а також бюро його дружини Ненсі та його особистої охорони.

УПРАВЛІННЯ ХАРЧІВ І ЛІКІВ, яке є відповідальним в країні за видання дозволів на нові харчові продукти, нововинайдені ліки чи інші середники пов'язані з харчуванням і здоров'ям громадян, цими днями видало дозвіл на новий лік „мізопростол", який, як твердять його винахідники, є для запобігання виразки шлунка в тих пацієнтів, що хворіють на артрит і беруть великі дози ліків проти артритичного запалення, які власне витворюють виразки шлунка. Д-р Френк Янґ, уповноважений речник управління, заявив, що „цей лік врятує багатьом життя, як і дороге лікування в лікарнях". Лік можна дістати тільки за лікарською рецептою, що в продажу є під назвою „Сайтотек" виробу фармацевтичної фірми Дж. Д. Сирл у Скокі, Ілл.

БЮРО ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ опублікувало у своєму звіті твердження, що соціяльне забезпечення є найкращою зброєю Федерального уряду у боротьбі з убогістю та майже елімінує нерівність прибутків американських громадян краще, як податкова система чи нові урядові програми, метою яких є поліпшення умов життя бідних громадян. Цей звіт є одним з найкращих досі зусиль для прослідження ролі Федерального уряду у перерозподілі прибутків, бо подається вперше точні дані про вплив податків і різнородних користей приватних та урядових агенцій на убогість і більш справедливий розподіл прибутків. Не зважаючи на статистичні дані цього звіту, Конгресові працівники побоюються, що він може мати значний політичний вплив і знеохотити новообраного президента і новий Конгрес від зменшення урядових програм, як частинну спробу зменшити державний бюджетний дефіцит.

Польський вигнанець відвідав батьківщину

Ню Йорк. — Колишній професор Варшавського університету, польський філософ Лешек Коляковський, перший серед видних діячів-вигнанців відгукнувся на заяву польських властей, що вони радо вітатимуть тих, хто залишив Польщу 20 років тому через несправедливі переслідування.

Проф. Коляковський працює у Великобританії викладачем Оксфордського університету. Тепер йому 61 рік. Він став відомим завдяки тритомній „Історії Марксистської думки", в якій переконливо показав, що марксисти ніколи й ніде не виконували своїх обіцянок, котрі так щедро давали. За ці свої думки він викликав гнів партійних ідеологів і був вигнаний з країни в 1968 році під час „ідеологічної чистки". Сучасний польський уряд визнав, що тоді постраждало багато інтеліґентів.

Приїхавши до Польщі як турист, проф. Коляковський сказав, що в 1968 році на летовище його супроводжували аж три автомобілі з міліцією, а цього разу його особа здається не викликає зацікавлення у міліціонерів.

Колеги, друзі й студенти зустріли Коляковського овацією. Органи влади ніяк не зареагували на перший за 20 років приїзд філософа й історика Л. Коляковського, а на його виступах у головній авдиторії Варшавського університету збирається багато наукових працівників та студентів.

Представники польської опозиції висловили велике задоволення з приводу відвідин Польщі визначним діячем польської науки і публіцистики.

У СВІТІ

У ФРАНЦІЇ РОЗГОРІЛАСЯ боротьба поміж учителями шкіл і інтелектуалами на тлі упрощення писання слів у французькій мові. Учителі уважають, що таке упрощення мови дасть учням більше часу студіювати технологію та математику і тим дорівняти в розвитку економіки Західній Німеччині чи Японії. Однак проти таких змін у мові є французькі інтелектуали, які бажають затримати таку французьку мову, яку знає світ з літератури та творів Вольтера, Бальзака чи Пруста.

ДО ЛОНДОНУ ПРИЛЕТІВ 23-річний англієць, який перебував два роки ув'язнений в Ірані. Його арештували на границі Пакістану в 1986 році після стрілянини, яка там тоді відбулася. Звільнення Ніколаса Нікола уважають у Великобританії новим доказом, що Іран хоче поправити свої стосунки із західнім світом і що зростає надія, що проіранські групи в Ливані також звільнять інших закладників.

В ЯПОНСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ зайшли різні пересунення на відповідальних постах. Їх перевів прем'єр-міністер Нобору Такешіта у наслідок скандалу з хабарями для деяких провідників політичного життя в Японії у зв'язку із фірмою „Рекрут", що продає цінні папери.

КОРОЛЬ МАРОККО ГАССАНІІ згодився зустрітися з повстанцями, які від 13 років ховаються у західній Сагарі та постійно нападають на війська короля. Досі Гассан II ніколи не хотів признати, що такі повстанці існують на його території.

УРЯД КАМБОДЖІ, який є гордий з того, що за десять років країна відродилася та життя стало куди краще, побоюється тепер, що із вицофанням в'єтнамських військ, що має статися до кінця 1990 року, прийде знов небезпека панування груп Хмер Руж. Вони далі мають розкинені по Камбоджії свої повстанські групи, які підтримує Китай і дає їм мілітарну допомогу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN ...4-6964) is published daily except Sundays Mondays and ... by the Ukrainian National Association Inc at ... Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-... UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на пів року — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Безглуздя терору

Терор переслідує людство від непам'ятних часів. Індивідуальний і колективний, з мотивів особистих, релігійних, расових, політичних і просто терор для терору. Його безглуздя у тому, що крім убивства невинних жертв — він не осягає своєї цілі. Навпаки, бумеранґом ударяє по виконавцях і сприяє акції проти тероризму. За римських імператорів Нерона і Каліґулі переслідувано перших християн. Дикі звірі розривали на арені римського колізею християн у цій поганській імперії, і живими смолоскипами ,,прикрашувано" вулиці Риму. Нерон згинув з рук власних земляків і залишився в літературі у творі польського письменника Сєнкевіча ,,Кво вадіс?, (,,Камо грядеши"), який дістав нагороду Нобеля. А Церква Христова, яка охоплює католиків, протестантів різних мастей і православних перевищує більйон вірних. Терор у Великій французькій революції виявився у взаємному винищуванні якобінців і жирондистів. Терор став засобом панування російських царів та ще більше московських большевиків. Сталін суперничав із Гітлером у плеканні терору. По одному і другому залишився тільки поганий спомин, як про божевільних тиранів. У сучасній Італії довго діяли ,,червоні бриґади", які — між іншими жертвами — схопили були і вбили колишнього прем'єра Алдо Моро. Кожна авторитарна держава користується терором, як головним чинником державної системи.

Дня 21-го грудня 1988 року над малим містечком у Шотландії великий американський джет летунської компанії ,,Пан Американ" 747 перемінився на висоті понад 1,000 стіп, у кілька хвилин після відлету з летовища в Лондоні у велетенську полум'яну кулю. Впавши стрімголов вниз літак з гуком розлетівся, запаливши 40 будинків. 258 осіб в літаку, зі залогою включно, згинули, а в промірі 10-ти миль були розкинені тіла загинулих, клунки і різдвяні дарунки. Між загинулими були й 38 американських студентів з університету в Сиракюзах, які летіли з Німеччини до своїх родин на Різдво. Британський прем'єр-міністер Марґарет Тачер поїхала негайно на місце катастрофи. Володарі всіх країн світу поспішили із висланням співчуття — і Марґарет Тачер і президентові Реґенові, який з черги телефонічно висловлював співчуття родинам загинулих студентів.

Багаточленна комісія фахівців, які негайно почали розглядати всі подробиці цієї катастрофи, негайно виключили людське недбальство чи технічну хибу. Пілот, заступник якого й інженер були досвідченими фахівцями найвищої кляси, сам літак був перед відлетом докладно перевірений. Полум'я огорнуло велетенський літак так швидко, що пілот не встиг дати алярмовий сиґнал контрольній вежі в Лондоні. Ще не проголошено ніякого комунікату про вислід перевірки комісією, але ніхто не має сумніву, що тут діяла злочинна рука терориста. У Вашінґтоні отримано анонімову пересторогу, що літак, який летітиме з Франкфурту почерез Лондон до Америки везтиме годинникову бомбу. На гіркі докори преси, що цю пересторогу власті злегковажили, президент Реґен заявив, що раз-у-раз надходять подібні алярмові анонімні перестороги і в останніх тижнях отримано їх поверх сотню. У листі не оприлюднювали їх, щоб не ширити паніки і було відомо, що існують ненормальні ,,жартуни", які займаються подібними фіктивними алярмами.

Британська, американська і французька розвідки, які в цій справі близько співпрацюють, напевне швидше чи пізніше виявлять, хто був ініціятором і виконавцем цього жахливого терористичного акту. З усіх гіпотетичних здогадів найбільш логічним виглядає здогад, що винувата якась ворожа Ясірові Арафатові терористична група палестинців, з пляном скомпромітувати Ясіра Арафата, який недавно різко наталрував терори. Іранський амбасадор у Вашінгтоні, негайно після отримання вістки про цю катастрофу, склав рішучу заяву в імені іранського уряду, що Іран тут ні при чому. Якщо стане напевно відомо, хто тут винуватий, буде жорстока відправа. Але навіщо було виконувати такий терористичний акт? На те, щоб вбити 258 осіб, під саме Різдвяне свято, між тими жертвами приблизно половину жінок, дітей і студентів! У політиці обов'язує принцип: не робити нічого, що не приносить ніякої користи. Яку користь міг принести цей останній акт безглуздого терору? Це був терор для терору фанатиків, які є звірами у людській подобі.

Микола Бараболяк

АРАФАТ ВОЮВАВ І ДОВОЮВАВСЯ, А МИ?

Як важко і прикро мусіло бути Арафатові відрецитувати перед світом формулку, яку встановив йому Шулц, щоб могло прийти до переговорів між ЗСА і ПВО, Палестинською Визвольною Організацією, у справі замирення на Близькому Сході! Арабський світ скривавився у п'яти війнах із Ізраїлем. Народ на Західньому Побережжі і Газі був виставлений за останні 21 років на важкі, іноді нелюдські, переслідування зі сторони Ізраїля, заки провід ПВО на чолі з Арафатом дійшов до переконання, що погрози ,,зісунути жидів у море" – гротескові, бо палестинці мають до діла з потугою ЗСА, яка ідентифікує долю Ізраїля з державним інтересом Америки. І навіть коли б араби запродали душу Москві, то Кремль не постоїть за арабами з такою жагою, як ЗСА за Ізраїлем, хоч геополітично було б Москві зручніше чим Америці — за Ізраїлем.

Арафатові було важко, що йому прийшлось виклас ти карти наперед. Араби все обстоювали погляд про взаємне визнання, а тут прийшлось їм визнати права Ізраїля до Палестини, коли жиди вперто обстоюють погляд, що ціла Палестина належить їм, а решта палестинців, яка ще заховалась на території Палестини, має переселитись на територію бедуїнів на схід від річки Йордану вслід за втікачами, які після воєн найшли, як біженці, в Йорданії притулок. Сорок років Арафат і ПВО неґували політичну дійсність і вірили, що проб'ють мур головою. Урешті тверді голови просвітились розумом.

Майже у той час, коли капітулював у Женеві Арафат, прийшло у Ню Йорку до капітулянтської заяви другого політичного лідера, і то лідера суперпотуги, Ґорбачова. Він теж визнав, що годі жити у світі політичних ілюзій — не рахуватись із дійсністю. У нашій пресі не доцінюється ваги заяви Ґорбачова на форумі ООН 7-го грудня. Кожна державна система спирається на леґітимности, і ніяка на довшу мету не може існувати, втративши цей ґрунт під ногами. А промова Ґорбачова захитала основно принципами, на яких дотепер володів Кремлб імперією. Від Леніна через Сталіна, Хрущова і Брежнєва Кремль проповідував, що комунізм, у його совєтському виданні, це найвище досягнення людства, яке принесе світові спасення від нужди. Марксизм-ленінізм уважався віруванням, непомильною догмою. Партія — жреці. Аж тут рече головний жрець Міхаїл Сергійович:

,,Світ, у якому живемо нині, зовсім інший від того, що існував у половині цього сторіччя. І він далі міняється... Нині немислимо жити у 'замкнених' спільнотах... Нині існує світова економіка, яка перетворюється в один організм, і ніяка соціяльна система, ні економічний статус, не може нормально розвиватись поза рамками того світу... Революції 1789 і 1917 роках мали вплив на розвиток людства, але нині живемо в іншому світі, і в ньому мусимо шукати інших шляхів розвитку... Всякому ясно, що свобода вибору мусить існувати... Відмовляти цього права народам, це загроза мирові у світі..."

Деякі наші ,,пандіти" скажуть: таке ми вже чули. Це ніщо інше, як намагання обманути в новому стилі легковірний Захід. Не так воно просто. Ніхто з бонзів Кремля не говорив досі так ясно і чітко про банкрутство совєтської комуністичної системи. А безкарно таке говорити лідерові великопотуги не можна. Як згадано йдеться про здоров'я леґітимности, без чого ніяка політична система не може втриматись. Яким правом Політбюро і Центральний Комітет арогують собі власть над народом, коли принципи на яких спирається їхня влада, нікудишні? Це обґрунтовує і виправдує ,,перестройку". Направляємо помилки, — каже Ґорбачов. Прямуємо до демократії, все буде гаразд, будьте тільки терпеливими і не підривайте наші заходи... Скажемо: буде, або не буде... Але відкидати все апріорно теж годі...

Та мені тут не йдеться про оцінку, позитивну чи негативну перебудови,

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Мирон Куропась

ЗНАМЕНИТА ПРАЦЯ Д-РА О. СУБТЕЛЬНОГО

,,Історія України" д-ра Ореста Субтельного у виданні Торонтонського університету, це книжка, яка повинна була вже давно появитися.

Вона перевищує усі однотомові історії України, що їх досі опубліковано англійською мовою.

Історія України Дмитра Дорошенка (1939) і Михайла Грушевського (1941) — перестарілі і як багато історій в перекладі, тяжкі до читання. Обидва автори — один гетьманець, а другий соціяліст дозволили собі на певну суб'єктивність, представляючи нашу історію.

,,Історія України" о. Ізидора Нагаєвського (1962), хоча написана по-англійськи, а не є перекладом, вже також перестаріла і надто входить у подробиці, що сам автор одверто завважує у своєму вступі.

У праці д-ра Субтельного я не завважив ніякого ідеологічного навантаження.

Маючи досвід, що УНІГУ і КІУС (цей останній менше, як перший) публікують праці, що їх написали науковці і призначені науковцям — я ствердив, що є приємно знайти раз університетське видання, що його написав науковець, який зі симпатією ставиться до звичайного читача. Може історики, що більше обізнані з нюансами історії, як я, знайдуть недотягнення у д-ра Субтельного, але ніколи не можуть оцінити його, як неспосібного до цієї праці. Він написав її так цікаво і знаменито, що хто пічне цю історію читати — важко йому її відкласти, не зважаючи, на те, що вона має 572 сторінки.

Одним із найбільше приваблюючих моментів цієї добре упорядкованої історії є те, що більша частина її, присвячена XX сторіччі, правдоподібно тому, що така є настанова Канадського Інституту Українських Студій, який співпрацював над виданням цієї публікації. Випускники українських шкіл, які провели роки навчаючись і переучуючись історію Київської Русі та Запорозької Січі, (що все ще стоїть на передовому місці зацікавлення Гарварду), але не вміють відрізнити Петра Шелеста від Романа Сушка, напевно з найбільшою цікавістю будуть студіювати саме цю частину книжки Субтельного.

Дуже важко в короткій статті оцінити таку широку історію України. Найкраще, що можу зробити, то подати рецензію на цю частину праці, яка торкається контровесійних питань, які можуть викликати критику тих елементів, що вже традиційно не мають симпатій до України і її аспірацій.

Першим таким контровесійним питанням є доба Богдана Хмельницького. Описуючи, як польська шляхта і їхні жидівські арендарі використовували селян і їхні посілості, д-р О. Субтельний точно подає факт, що жиди не були невинними глядачами, які дісталися в середину польсько-українських сутичок. Вони також не були єдиною групою, яка потерпіла через лють козаків. ,,Як це подає англійський історик Норман Дейвіс", — пише О. Субтельний, — ,,участь жидівської групи, яка спілкувалася зі шляхтою в переслідуваннях селян, спричинила страшну відплату, яка впала на жидів і в пізніших часах". Тисячі жидів, їхніх жінок і дітей загинуло — завважує Субтельний — разом з родинами польської шляхти і з католицькими священиками.

У заввагах до цієї частини д-р Субтельний признає, що кількість жидівських жертв жидівські джерела дуже перебільшили. Наприклад, деякі подають, що їх було 2.4 до 3.3 мільйона. На мою думку, це ствердження повинно бути включене в текст, разом із цитатою з книжки Пола Джансона ,,Історія жидів" (1987) і Джонатана Ізраеля ,,Европейські жиди у добі меркантилізму" (1985), які підтверджують теперішній погляд, що більшість жидів не потерпіла від українських погромів у тому періоді і що ці погроми були не так зворотною точкою в історії польських жидів, як тільки жорстокою, але короткою перервою в їхньому постійному зрості".

Інша дразлива частина історії, що її опрацював д-р О. Субтельний — це історія української революції 1917-1920 років, а зокрема погром в 1919 році. Тут знову пише він, що жиди ,,у великій кількості в порівнянні з іншими були на провідних становищах серед большевиків, відомі із своїх людей при оцінюванні податків і збиранні збіжжя, а зокрема зненавиджені, як члени ЧеКа (тайної поліції) і як такі стали прицілом давніх обурень і нових ненавистей".

Незорганізовані українські партизани зі своїми отаманами, які мали різні погляди, були саме відповідальні за переведені тоді погроми у різних містах України; найгірші із них у Проскурові, де під проводом отамана Семесенка, кілька тисяч жидів втратило життя. Семесенко, як також інші партизани стануди відтак перед військовим судом і їх розстріляли війська Симона Петлюри. Як підкреслює д-р Субтельний — ,,українські соціялісти, зокрема члени Соціял-демократичної партії, до якої належав Петлюра, мали довгу традицію добрих стосунків з жидівськими політичними діячами. Саме тому Директорія відновила жидівську культурну автономію (вперше введена Центральною Радою) і притягнула таких провідних жидівських діячів, як Арнольда Марґоліна і Соломона Ґольдельмана до українського правління, що дало велику кількість грошей на жертви погрому і провадило навіть переговори з відомим сіоністичним діячем Владиміром Жаботинським, щоб включити жидівські поліційні відділи до української армії.

Д-р О. Субтельний включив у свою історію спокійний та об'єктивний розгляд таких моментів, як повстання й ідеологію ОУН, — що є звичайно дуже дразливою точкою дискусій поміж істориками — совєтську українізацію в 1920 роках, Великий Голод, сталінський терор в 1930 роках, ,,відлигу" за часів Хрущова, добу Шелеста і сьогоднішню Україну за часів М. Ґорбачова.

Тому українці всіх поколінь і всіх переконань повинні конечно купити ,,Історію України" проф. О. Субтельного. Старші віком українці повинні прочитати її, щоб відсвіжити своє знання і здобути нову перспективу до подій, що їх ніхто з нас всеціло не може впізнати. Молодші українці повинні читати цю книжку, щоб навчитися про свою спадщину і геройські та менше геройські змагання попередніх поколінь і їх продовжувати. У той час, коли ми є під обстрілом тих людей, які хотіли б заперечити, що в нас є своя окремішня історія та ідентичність, преважливо знати, де ми є, — як люди і де ми є, — як нація.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

КОМУ ЦЕ ПОТРІБНО?

У ,,Свободі" з 7-го грудня ц. р. появилася критична стаття пера Теодора Терена-Юськова під заголовком ,,Виставка Щербицького в УІА?" Хоч ця стаття коротка, автор зумів ужити в ній такі фрази і слова: ,,зухвала заява", ,,під машкарою", ,,затягнув хворого", ,,обманне діло", ,,макулятурна писанина", ,,підвів громаду", ,,егоїстичні амбіції", ,,ганебна історія", ,,неславна виставка", ,,витівка", ,,збанкрутований", ,,задурманений", ,,оплюгавлений", ,,обманний", ,,компромітуючий" тощо. Саме через вищезгадане не бажаю полемізувати із Т. Терен-Юськовим, а радше прохаю шановних читачів вважати мого листа спростованням численних неточностей і перекручень. Питання чи українська діяспора повинна нав'язувати контакти із офіційними спілками УССР такими, як Спілка Письменників України (Драч, Вінграновський, Гуцало, Павличко), Спілка Театральних Діячів (Данченко, Іллєнко), Спілка Художників України (Медвідь, Гордієць, Івахненко) є на часі. Думаю, що більшість громади вже довго очікує обміну думок на цю тему у нашій пресі. Т. Терен-Юськів має свої погляди на це, але він їх не висловив. Він прямо ще раз вилаяв. Читачі ,,Свободи", мабуть ще пам'ятають статтю пера Т. Терен-Юськова, в якій він накинувся на Олеся Кузишина.

Багато перекручень у дописі Т. Терен-Юськова спричинені, мабуть тим, що писав він про виставку, на якій він не був. Тут ідеться про, як він назвав, ,,ганебну" виставку у Нюджерзькім інституті технології 4-го жовтня. Терен-Юськів поінформував читачів, що вона відбулася ,,влітку". В дійсності була виставка у репрезентативній залі університету, саме в місці де вже роками відбуваються такі мистецькі імпрези. Під час цієї виставки ніхто нікого не запитував про вивішення будь-якого прапора. Університет розлогий, десь на щоглі повівав, як і кожного дня американський прапор (це ж звичайне для державних чи стейтових інститутів), але ніхто про це і не думав. На запрошення д-ра С. Фенстера, президента університету, прибув на відкриття виставки представник УССР до ООН Геннадій Удовенко. Амбасадор Удовенко не ставив організаторам (Т. Гунчак, Б. Певний, Р. Воронка) ні університетові ніяких передумов. Справу українського національного прапора в інституті Т. Терен-Юськів прямо зфабрикував.

Коли ідеться про виставку в Українському Інституті Америки, то ніхто громаду не підводив. Не думаю, що однісінька людина прибула на виставку, думаючи, що це тільки концерт музики В. Барвінського. Зрештою, такий ювілейний концерт уже відбувся раніше, 3-го жовтня, з відповідними доповідями і програмою в УІА. На виставку художників України і чудовий концерт прибуло понад 200 осіб. Не сумніваюся, що виступ ансамблю ,,Нова" під керівництвом Лариси Крупи причинився до численности. УІА належить велике признання за цю успішну імпрезу, в якій були поєднані концерт і виставка. У книзі відгуків на цю виставку вписалися видатні українські мистці та критики, які живуть у нашій метрополії. Ці відгуки були позитивні і заохочували Спілку Художників України до дальшого спілкування з діяспорою.

Коли ходить про присутність членів місії УССР при ООН на виставці в УІА, то Т. Терен-Юськів знову допустився неточностей. Їх було не двоє, а п'ятеро (три, з яких два прибули з дружинами). УІА і організатори виставки їх не запрошували. Всім було сказано, що виставка відкрита загальній публиці, і хто тільки бажає, може на виставку прийти — чейже живемо ми в Америці.

У своїй статті Т. Терен-Юськів приписує Богданові Певному слова, яких ніхто не чув. Соромно мені було читати таку критику Т. Терен-Юськова на широко відомого мистецькознавця і високошанованого члена нашої громади. Богдан Певний — українець, патріот, самостійник, із кришталево чистим національним обличчям.

Зумів Т. Терен-Юськів зневажливо висловитися про широко респектований журнал ,,Сучасність". Назвав він його ,,журнальчиком". Тут, мабуть, коментувати зайво, бо вже сама оцінка вказує на наміри. Варто згадати тільки для спростування, що журнал ,,Сучасність" книжок не видає, так, що Т. Терен-Юськів допустився ще одної неточности.

Реасумуючи, стверджую, що Т. Терен-Юськів у своїй статті поширив ряд вигадок, неточностей та наклепів. Тон вказує на те, що шляхетних намірів він не мав. Не раз читав я його статті-рецензії про концерти. Сьогодні виринає у мене думка, чи він на всіх цих концертах був? Скільки неточностей він собі дозволив у рецензіях?

Проф. Роман Воронка
Мейплвуд, Н. Дж.

АНАЛІТИКИ ПОЛІТИЧНИХ напрямків у Вашінгтоні заявляють, що з вибором нового президента ЗСА Джорджа Буша запримічується майже одностайне узгіднення обидвох партій в міжнародній політиці. Навіть спікер Палати Репрезентантів, демократ з тексасу Джим Райт, заявив, що ,,тільки проблеми Південної Африки і Центральної Америки серед всіх неполагоджених справ закордонної політики автоматично виклилають суперечки між республіканцями і демократами". В загальному він також стверджує, що немає майже жадних розходжень щодо міжнародної політики.

Д-р Святополк Шумський

ІСТОРІОСОФІЧНІ МОТИВИ У ТВОРЧОСТІ ЯР СЛАВУТИЧА

II.

Перед нами проходить серія портретів наших войовничих предків, що утверджували ,,Київську славу" (так названо автором цей цикл). Запорожці — улюблена тема автора. Змальовує він їхні постаті та оспівує їхню відвагу. Ми переконані, що автор вбачав в них відродження славних руських воїв анто-скитської доби та хоробрих воїв Святослава, які вважали, що ,,мертві сорому не мають" та немов на весільний бенкет кидалися відважно на ворога. Боролись та у полон ніколи не здавалися, тому що ,,впасти на полі бою за батьківщину і народ, це священний обов'язок кожного", за що нагорода велика Сварогова очікувала їх в потойбічному житті (Наві чи Раю). Ті ж, що стали рабами на цьому світі, будуть рабами і після смерти.

Українську державу бачить поет могутньою ,,від Карпат аж по Савур-могилу" (ЗТ, 62). Автор ніколи не забуває про прапредків (сонет у ЗТ, 70), та символізує нашу добу ,,Двосічним мечем у обрамленні Тризуба" — тяглість тисячоліть нашої історії.

Якщо в ,,Гомоні віків" (1946) були переважно малюнки, портрети з українських давніх епох, то у його збірці ,,Маєстат" (1962) ми зустрічаємо справжню історіософію. ,,Маєстат булави" — це свідчення, що автор — історичний гетьманець, монархіст. У цій його збірці змальовується гетьманська Україна держава, та знову ж у ,,Фльорентійських сонетах" — духовість ренесансу й барокко, що мали великий вплив на формування української культури часу гетьмана Івана Мазепи. Перші рядки ,,Фльорентійських сонет" поет розпочинає словами: ,,Рим-велич, а Фльоренція — краса!", та закінчує про Св. Софію-Оранту (ЗТ, 161).

Окремі історіософічні мотиви ми знаходимо у збірці ,,Мудрощі мандрів" (1972) в ,,О вежі Віндзору..." (ЗТ, 213), ,,Варязький роздум" (ЗТ, 214), особливо у вірші ,,Спарта" (ЗТ, 224), а ще кріпше — в ,,Арії-орії" (ЗТ, 243), де Яр Славутич так яскраво змальовує наших прапредків — великих колонізаторів, які завойовували простори, творили нові мови і культури, та про яких котилася слава, як про ,,найсправедливіших" людей на світі. Подорожуючи по Афганістані, населення якого — це нащадки наших оріїв, поет пише свої знаменні слова:

,,Арії — орії, піль орачі,
я — споконвічний ваш брат!
Вам я приніс на моєму плечі
Відгомін давніх утрат.

Арії — орії, з-поза Дніпра
Вам праарійський привіт.
Вийся, буваля легендо стара,
Входь у новітній світ!"

Священний Київ — столиця — центр світу для автора, що виразно підкреслено (ЗТ, 246) словами:

,,Облетівши довкола світу,
Зупиняйся, немов король.
Досягаючи знань зеніту,
На признання собі дозволь:

Де б не жив ти і як не діяв,
По яких не блукав містах,
Твоя святість — твій рідний Київ,
Хоч ти сам — перелітний птах.

Чорноморська тематика — органічний складник у творчості поета — порівняти ,,Бунт" (ЗТ, 84) і триптих ,,Чорне море" (ЗТ, 247-248).

Історіософімні мотиви розвинено у поемі ,,Моя доба", вжиті принагідно. Тут пожна порівняти ,,Московію" (ЗТ, 156) із ,,Маєстату" і палкі інвективи на адресу Москви — нищительки української нації) октави 23,41-43,64...) ,,Лиса гора" — творче змагання з Гоголем на тлі української історії... ,,Павло в Банкоку" — прослава монархістичного ладу, як забезпечення порядку. ,,Рейди УПА" — історіософія подана ретпроспективно, з часу визвольної боротьби.

,,Живі смолоскипи — славень правозахисникам — також мають елементи історіософії на тлі актуальної сучасности, коли, кажучи словами Холодного, ,,Сьогодні вмирає нація, а світ очманів на футболі — (див. ,,Сон" у ЖС). Вживання автором успадкованого гербу його роду — це маніфестація елітарности та заперечення ворожих про нас теорій, що ми лише ,,гречкосії та очкуроносці". Ні, каже поет ми також і меченосці! У своєму ,,Кредо" (ЗТ, 160) він голосить ,,Я славлю зброю, подвиги і герб", — а у своїм вірші ,,Гербозневажники" (ЗТ, 159) він їх змальовує, як нікчемних плебеїв, які втратили гідність.

,,Навіщо символ подвигів і слава
У криці й бронзі предків прастарих?
Ректи про князя, гетьмана — це гріх!
Це первородний для плебейства злочин!
Ганьба смертельна... з погляду узбочин.

Трагічний стан втрати української родової аристократії — нашого боярства, на гербах якого Польща створила свою ,,шляхту", а Москва — ,,дворянство", стало у великій мірі причиною втрати нашої держави. Рештки нашої родової аристократії на чолі з нашими гетьманами, рятували наш нарід в час негоди та вели його до великих повстань. Яр Славутич, вшановуючи одного з останніх наших родових аристократів, присвятив свій вірш ,,До Гетьманича Данила" (ЗТ, 178), в якім голосить;

Нас древніх віток, меншає щороку,
І давню славу гойну і широку,
Талує плебсом збурена доба.
Споконвіків, жадаючи раба,

Нас обкрадали Польща і Росія,
Щоб дух малів, щоб згага гречкосія
Пекла на лоні втрачених полів.
Та ще не меркне велич королів.

(Закінчення на стор. 4)

З Різдвом Христовим і Новим Роком!

Арафат воював...

(Закінчення зі стор. 2)

хоч на мій розсуд перебудова в інтересі нашого народу, бо на розпад імперії рахувати нам годі. Мені йдеться про питання визнання помилок у політиці. Політика — це трудна гра і важко в ній не стріляти іноді дурниць. Політична мудрість у тому, щоб на помилках похопитись і вносити поправу у політичні дії. Арафат і Горбачов для мене саме зразок державних мужів, які, хоч як воно неприємно, не вагались останніми часами завернути зі шляху політичних помилок і намагатись діло направити.

У політичній системі в Україні прийшли зміни. Такі борці за права України, як Чорновіл, Лук'яненко та інші, нині на волі і намагаються надати напрям нашим визвольним змаганням. Важко їм. Важче чим, наприклад, лідерам Естонії, бо Естонія не така перлина для Москви, як Україна. Та естонці намагаються діяти в рамках існуючих законів. Змагають до змін законів, які видимо спрямовані проти підколоніяльних народів. Нинішні лідери нашого визвольного руху в Україні теж не виступають із гаслами „розбивати" Совєтський Союз, не виступають виразно проти „законів", а теж змагають до їх змін. Це єдино розумний у нинішніх політичних умовах і міжнародній констеляції сил підхід до нашої визвольної політики. Це треба мати на увазі зокрема тому, що коли, наприклад, лідери естонського визвольного руху мають за собою маси, наші Чорноволи і Макарі такої сильної підтримки не мають. В Україні треба ще багато просвітянських зусиль, щоб наші шанси на успіх могли бути на рівні змагань балтійців. Вони мають вікно на Европу, якого ме не маємо. А яка роля наша, поселенців? Головно не йти врозріз з заходами борців на Батьківщині, визнати, що вони мають мати рішальний голос у виборі засобів і шляхів визволення, і їм не шкодити. Зокрема вважати, щоб власть імущі наші вороги не мали нагоди дальше причіпати нам ярлик „буржуазних націоналістів", що так дуже помогло Москві в її ґеноцидських намаганнях проти нашого народу.

Є дуже нині для нас істотним, щоб чітко з'ясувати ролю еміграції в допомозі визвольному рухові в Україні, кермованому Українською Гельсінкською Спілкою і закордонним визвольним центрам принишкнути з великими кличами. Не стріляти з-за безпечного плота зброєю, яка дуже-дуже застаріла! Палестинські революціонери з-під стягів Габаша принишкли, щоб дати нагоду Арафатові здобути палестинцям, як неповні права і волю, то принаймні затримати ґеноцид палестинського народу під окупацією Ізраїля. Не закриваймо ми теж вповні вічі на дійсність і не нехтуймо нею, бо шкода для народу може бути безповоротна.

ДЕПАРТАМЕНТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ запропонував правила, які відкриють доступ до майже чотирьох мільйонів акрів державних парків і інших земель під державною охороною для видобуття вугілля. Вуглевидобування на цих землях було заборонено Конґресом у 1977 році з виїмками для тих, що в той час мали вже на це дозвіл. Нові правила забороняли б видобувати вугілля навіть тим, що мають дозвіл з 1977 року, якщо уряд відкупить ці попередньо видані дозволи. Оборонці охорони довкілля з цими плянами не згідні і роблять відповідні заходи в цій справі.

ВІД УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ ІМ. С. ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ

З приводу Нового Року і Свят Різдва Христового, Українська Бібліотека ім. Симона Петлюри в Парижі отримала так велике число поздоровлень і побажань для дальшої плідної праці для української громади, як у діяспорі, так і в Україні, що ми не спроможні відповісти на кожний лист. Тому використовуємо сторінки української преси, щоби щиро подякувати всім нашим кореспондентам за їхні заохочування і за моральну підтримку. Бажаємо і їм усім добра й доброго здоров'я у виконуванні щоденних обов'язків серед їхніх родин і на полі суспільної служби Україні.

Наші думки є також і біля тих всіх наших приятелів, які хоч і не змогли передати нам свою згадку у цей момент, але які є з нами — ми певні цього — у всіх складних хвилинах і проявляють це кожний на свій лад. Доброї гадки є ми і про тих усіх членів нашої діяспори, які рідко подають вістку про себе. Але ми знаємо, що всі вони належно оцінюють працю Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри. При кожній нагоді вони запевняють, що місія нашої установи незаступима. Наша глибока і найщиріша вдячність всім, тим хто спомагає нас своїми грошовими пожертвами чи книжковими фондами. Без їхньої допомоги наша діяльність була б безплідною.

Усім вам, кому дорогим є заклик Симона Петлюри, кілька днів перед своєю трагедією, про потребу поставлення на ноги в Европі великої Української Бібліотеки, і її теперішня і дальша діяльність — усім вам наші сердечні новорічні здоровлення і побажання.

За Раду Бібліотеки
інж. Василь Михальчук
директор

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 1)

тижневу конференцію на кошт Союзу. Зараз почалась будова нових приміщень для працівників Союзівки. В дальшому заявив, що „Свобода" є зараз краще редаґована, як раніше, а „Український Тижневик" є на високому рівні і за це належиться признання редакторам. Була згадка і про те, що „Свобода" відступає безплатно цілі сторінки різним організаціям. УНСоюз відкрив бюро у Вашінґтоні, завданням якого є пильнувати справи братських союзів. Керівником канцелярії є головний радний Евген Іванців. Була згадка і про професійний Відділ продажу забезпечення, якого сподівання, на жаль, завели. Головою Відділу професійних продавців є Микола Бойко, а продавцем в терені є Михайло Стецина і Лон Старух.

Під час вечірньої сесії доповідь виголосив головний секретар В. Сохан, який присвятив весь час новим клясам забезпечення та змінам членських вкладок, які ввійшли в життя від 1-го вересня 1987 року. На вступі він подав, що за 11 місяців цього року вже придбано 1,015 нових членів, забезпечених на загальну суму 7,000,000 дол. Доповідач говорив переконливо і в найбільш приступний спосіб дав вияснення про впроваджені три нові кляси забезпечення, а для кращого зрозуміння приготовив слухачам відповідні матеріяли-табелі, де точно було подано, як належить вирахувати суму вкладок для проспектів. Слід згадати, що доповідь В. Сохана, як завжди була старанно опрацьована і цікава.

По доповіді майже всі присутні ставили запити не лише головному секретареві, але й головному предсідникові тому, що після його доповіді не було запитів, ні дискусії. Як вже було сказано, голови звітували у своїх звітах, висловлювались критично про працю Організаційного Відділу. Вони домагалися більшого контакту з округами, звітувати про чемпіонів в союзовій пресі, поміщувати їхні фотографії, відбувати цілоденні курси в округах, члени Екзекутиви, або інші компетентні урядовці повинні відвідувати управи відділів та брати участь у їхніх Річних зборах. Були завваги відносно признавання стипендій, голови повинні бути заздалегідь поінформовані про кандидатів стипендистів і дати свою опінію. Було прохання до головного предсідника вплинути своїм авторитетом й допомогти в об'єднанні української громади. А голова Нюгейвенської Округи д-р Михайло Снігурович в імені зібраних представників подав кілька пропозицій для обдумання членам Екзекутиви, а саме: поробити заходи для статутового оформлення округ, голови округ повинні мати фінансову винагороду лучити округи, де є мале число відділів і голови округ повинні брати участь в конвенціях із правом голосу, як делегати.

На всі питання вичерпні відповіді дискутанти отримали від головного предсідника і головного секретаря.

Як вже згадано, в конференції брали участь представники 13-ох округ, а саме: Анна Гарас — почесний член Головного Уряду і голова Лігайвелійської Округи, Володимир Гетьманський, Округа Бостон, Роман Конотопський, голова, і Василь Сивенький, секретар, Округа Баффало, Павло Олексюк, член Управи Округи Чикаго д-р Олександер Серафин, заступник голови Округи Дітройт, Володимир Білик, голова Округи Джерзі Ситі д-р М. Снігурович, голова Округи Ню Гейвен, інж. Михайло Шпонтак, голова Округи Ню Йорк, Михайло Захарко, голова Округи Перт Амбой С. Гавриш, голова Філядельфійської Округи, Петро Дзюба, голова, і Петро Скибіцький, Округа Рочестер, Тимко Бутрей, голова колиски народження Батька-Союзу — Округа Шамокін і Леон Гардінг, голова Округи Ровд Айленд.

Слід згадати, що в більшості голови округ прибули на наради із дружинами, яких тепло вітав головний предсідник, і багато з них були учасниками нарад.

Не зважаючи на те, що конференція відбулася в перших днях грудня, голови округ за традицією привезли поважне число аплікацій нових членів, які передали головному секретареві В. Сохановi.

Перед закінченням конференції д-р І. Флис подав організаційний плян праці на грудень і при тому апелював до всіх представників повести інтенсивну організаційну працу у приєднуванні нових членів. При тому побажав всім веселих свят Різдва Христового та щасливого Нового Року. Відтак в імени всіх учасників конференції д-р М. Снігурович висловив подяку членам Екзекутиви за добру підготову конференції та вміле її переведення, як також побажав їм веселих свят і щасливого та здорового Нового Року.

Підсумовуючи перебіг майже дводенних нарад, слід підкреслити, що наради проходили мабуть перший раз в справжній братерській атмосфері. Всі присутні представники Округ мали нагоду свобідно висловити свої думки, жалі, побажання, і давати пропозиції, але у всіх провідною думкою було загальне добро Союзу.

Вступайте в члени Українського Народного Союзу

Історіософічні...

(Закінчення зі стор. 2)

У творах поета веселкою переливаються постаті, історичні події, чути тугу за минулою славою, та докори тим, які зневажають рідних прапредків, рідну історію та рідну культуру. Змальовуючи буття нашого народу, почавши від оріїв та скито-антів та кінчаючи борцями сучасної доби, образи якого мов у калейдоскопі міняються своєю барвистістю, Яр Славутич майстерно їх пов'язуючи, творить з них монолітну цілість. Славні російські вої втілюються в анто-скитські та знову ж відроджуються в дружинниках Олега і Святослава, слазному козацтві запорізькому та в новітніх наших воїнах.

Загально, поет владично голосить — українську незнищимість та тверду віру в здійснення священного ідеалу поколінь — вільної української держави. Він бачить у своїй „Візії майбуття" (ЗТ, 174) своє повернення у вільну Україну:

„Україно мій рідний краю,
Вічна туго, предвічна кров!
До нового твого розмаю
Я з далеких доріг прийшов.

Україно, єдина в світі,
Гойне зілля, живлюча кров!
Найяснішу, палку в зеніті,
Я для тебе несу любов.

Історичні та історіософічні мотиви є основою творчости Яр Славутича, якими, мов в давнину, піснями-переказами боянів, а згодом бандуристів-кобзарів, поет народу — Яр Славутич воскрешає „пожовклі сторінки" забутої історії нашого народу, оживляє та наголошує предківську славу та заперечуючи чужі теорії про „наше походження", йде у спільному поході з „одержимими" — новітніми патріотами, дослідниками нашої праісторії, єднаючи наші племінно-історичні „коріння" з родоначальним коренем нашого буття, що є необхідним народові для його духового відродження, вилікування многих з рабського комплексу почуття меншевартости та „безбатченківства" — хвороби яку культивували в нашім народі вороги — загарбники протягом віків.

Яр Славутич — це один з гідних переємників естафети великого Тараса Шевченка своїми поезіями воскрешає національну та племінну гордість нашого народу.

Під знаком...

(Закінчення зі стор. 1)

усіх НТШ — з Австралії в особі голови проф. Романа Микитовича, д-ра Атанаса Фіголя, як представника НТШ з Европи, і неприсутнього на зустрічі голову НТШ з Канади д-р Богдана Стебельського. При тому ж столі сиділи найвищі представники Церков в особах Блаженнішого Митрополита УАПЦ Мстислава, Єпископів УКЦ М. Гринчишина з Европи і Василя Лостена, о. протопресвітера пароха УАПЦ катедри св. Володимира о. Володимира Базилевського і пароха св. Юра ген. вікарія о. Патрикія Пащака, ЧСВВ. До почесного стола запрошено також директора Інституту УНІГУ проф. Омеляна Пріцака, голову Української Гельсінкської Спілки Миколу Руденка з дружиною, проф. Василя Ленцика, генерального секретаря Головної Ради НТШ, голову Української Вільної Академії Наук проф. Ярослава Білінського і ред. Ігоря Длябогу — представника УККА.

Ведучий вечером представив також ряд інших присутніх на залі провідних членів Нюйоркської громади і НТШ. Шкода лише, що не відмічено якось членів-основників НТШ в ЗСА, бо ж до того була саме на 40-річчі найкраща нагода.

З окремими привітами виступили М. Руденко, а відтак проф. В. Білінський і ред. І. Длябога. Усі вони підкреслювали важливість наукової діяльности цієї найстаршої української установи і пророблений нею праці, а М. Руденко особливо звернув увагу на значення української еміграції і її успіхів, які на батьківщині дуже доцінюють.

Торжественною точкою зустрічі-бенкету було надання почесних наукових дипломів трьом заслуженим українським громадянам — науковцям. Згідно із прийнятим науковим звичаєм для кожного із них відчитано відповідну „лявдацію". Першу із них відчитав проф. В. Ленцик для Блаженнішого Кардинала і Патріярха Мирослава Івана Любачівського, який написав понад 20 наукових праць з теології. Голова НТШ д-р Я. Падох передав відповідну грамоту призначену для почесних членів на руки Владики В. Лостена, який перебираючи її, подякував в імени неприсутнього глави УКЦеркви за честь, а від себе особисто привітав НТШ, підкреслюючи його велику видавничу, так потрібну діяльність. Окремого листа від Кардинала М. Любачівського відчитав проф. В. Ленцик.

Другу „лявдацію" про проф. Олександра Оглобина виголосив у довшому слові проф. О. Пріцак, оцінюючи відзначеного, як „історика з покликання", а проф. В. Омельченко відбираючи в імені неприсутнього почесну грамоту, відчитав листа від проф. Оглобина, який дякував за честь, уважаючи, що це відзначення не лише для нього, але для цілої його генерації, з якої ще лише він залишився живим.

Третю „лявдацію" відчитав проф. Л. Рудницький для проф. Юрія Шевельова, ставлячи його на першому місці, як мовознавця та переводячи аналогію між ним і М. Грушевським. Почесну грамоту для неприсутнього відзначеного перебрав проф. Василь Лев, голова Філологічної секції НТШ.

Після слова головного промовця проф. В. Янева, ведучий програмою і господар вечора проф. Л. Рудницький окремо попросив до мікрофону Блаженнішого Митрополита УПЦ і УАПЦ Мстислава, який згадував свої перші зустрічі із НТШ, але також звернув увагу присутніх на те, що сьогодні православ'я знаходиться в особливо тяжких умовах, а вже зокрема його меншість у вільному світі, від якої він вітав НТШ з його ювілеєм, та закликав до повної єдности на церковному і громадському відтинках.

Проф. Василь Маркусь, голова Історично-філософічної секції, проголосив імена саме прийнятих того дня до секції трьох нових повних членів: о. д-ра Олександра Барана — історика з Вінніпегу, д-ра Володимира Стойка — історика з Ню Джерзі, і д-ра Олега Воловину — славіста і демографа із Північної Каролайни.

З окремим словом виступив адвокат Роман Гуглевич, який заявив, що українська кооперативна громада Ню Йорку не лише вітає НТША з його ювілеєм, але на доказ, як український кооперативний рух підтримує науку, передав чека на 1,000 дол. а Л. Рудницький проголосив, що українська Кредитівка у Філядельфії також привітала НТШ чеком на 500 дол.

Відчитано деякі наспілі привіти від українських установ, а на закінчення зустрічі секретар Головної Ради НТШ проф. В. Ленцик повідомив присутніх, що в слід за відзначенням 115 років існування НТШ та 40-річчя його дії на терені ЗСА треба також відмітити, що 14-го грудня ц.р. довголітньому та невсипущому у своїй активності голові НТШ д-р Я. Падохові сповняється 80 років життя. Щирими побажаннями і спільним відспіванням „Многоліттєвія" присутні вшанували д-ра Я. Падоха, а він дякував за побажання, від такого зібрання еліти української громади.

Проф. Л. Рудницький, закінчуючи вечір, зокрема дякував за організацію його ред. Миколі Галіву, а спільну молитву з присутніми відмовив Блаженніший Митрополит Мстислав.

НЕПОВНЕ ЗАКІНЧЕННЯ ДОПИСУ

При редакції допису Б.К. „Українські скарги в судах Філядельфії, що був поміщений в ч. 236 „Свободи" з 13-го грудня 1988 р., пропущено деякі місця. Закінчення у дописі повинно бути таке:

„Дня 16-го вересня 1987 року Методій Борецький і Іван Скальчук, представники Українського Громадського Комітету 200-річчя Конституції ЗСА, внесли позов (Complaint in Equitj) до суду (Common Pleas Court) — проти Українського Конгресового комітету — Української Громади Метрополітальної Філядельфії Інк., і його віцепрезидента й президента, В. Василащука і М. Нича.

По кількох судових переслуханнях цей процес закінчився 6-го червня 1988 року. Суддя — предсідник процесу, провіривши всі документи позовників і обвинувачених і вислухавши свідчення обох сторін і їх свідків, які виповнили 72 сторінки стенографічного запису, відкинув позов М. Борецького і І. Скальчука проти В. Василащука й М. Нича". — Ред.

СВЯТКУВАННЯ 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ У БРЕНТФОРДІ

Посол Д. Нюман (зліва) вручає почесну грамоту д-рові І. Скрипухові. Справа — д-р В. Духнай.

1988 рік — неповторний історичний рік світлого ювілею 1000-ліття Хрищення Київської Руси-України могутнім Володарем Києва Великим Рівноапостольним святим Володимиром. По широкому світі у вільних країнах і в тероризованій переслідуваннями, арештами і засланнями рідній Батьківщині — цей небуденний ювілей відзначає чи вже відзначила українська громада своїми надзвичайними святочними імпрезами.

Як добрий приклад з тих небуденних ювілейних святкувань, належить упамятнити для історії величаві святкування 1000-ліття в онтарійському Брентфорді, влаштовані управою відділу Комітету Українців Канади (КУК), під проводом її голови д-ра Івана Скрипуха.

При цій нагоді треба згадати головного організатора й реалізатора цих успішних величавих святкувань у Брентфорді д-ра Івана Скрипуха, який попри свою професійну працю, а при тому ще й як прикладний діяч у місцевій українській католицькій парохії св. Івана Хрестителя, будучи президентом Брентфордського відділу Комітету Українців Канади зі своїми працьовитими членами відділу КУК ту ювілейну імпрезу реалізували успішно при многолюдній участі місцевої української громади та численних представників українських і чужинецьких організацій та установ.

Сама імпреза приготовлялась впродовж довгого часу, і то не тільки Управою відділу КУК, але у співпраці з двома українськими місцевими парохіями: українською католицькою св. Івана Хрестителя, на чолі з її парохом о. дек. Іваном Лещишином, і українською православною св. Михаїла, на чолі з о. парохом Павлом Шадурським.

Надзвичайний ювілейний настрій можна було відчути уже в програмі Міжнародного Брентфордського Фестивалю, що відбувався 2-9 липня ц.р., — зокрема на мистецьких виставках та точках програми двох Сіл — „Україна" (при парохії св. Івана Хрестителя) і „Київ" (при парохії св. Михаїла). А завершенням тих успішних святкувань була урочиста імпреза, що відбулася спільними задумами і працею та зреалізована Управою місцевого відділу КУК 26-го вересня.

Святкування відбувалися у двох частинах: церковно-богослужебній і концертово-бенкетовій, а успіх її було уможливлено жертвенною працею і спільними зусиллями членів місцевого відділу КУК та обидвох парохій.

Торжественна Служба Божа відбулася в церкві св. Івана Хрестителя, де тої пам'ятної неділі відслужили її о. крил. Іван Ващук, гість з Торонто, разом з о. дек. Іваном Лещишином, парохом церкви св. Івана Хрестителя, парохом місцевої польської парохії (в українських церковних ризах) та о. дияк. Р. Бесм.

Відповідне до великого ювілею святочне слово, насвітлюючи моменти історичної пов'язаности до днів апостольської праці свв. Кирила і Методія, що їх місійна праця занесла ясне світло Христової правди і на простори володаря Володимира Великого, — виголосив о. крил. Іван Ващук, парох церкви Успення Пресв. Богородиці в Міссіссага.

Після благодарних Богослужб в обидвох українських церквах, відбулася святкова програма у двох частинах: бенкетовій і коцертовій в парохіяльній залі св. Михаїла, яку „соборно" й по береги заповнили учасники української місцевої та поза брентфордської громади з великим числом федеральних, провінційних та муніципальних репрезентантів суспільно-політичного життя в Канаді.

У святочно прибраній залі, гарно прикрашеній великими по-мистецьки виконаними образами святих Володимира і Ольги та написом у національних кольорах: „1000-ліття Хрещення Київської Руси-України", з численними учасниками, за довгим головним столом чи за окремо уставленими столами на залі, програму цих історичних ювілейних святкувань, зокрема їх бенкетову частину, відкрив президент брентфордського відділу КУК д-р І. Скрипух словами: „Ми зійшлися так численно й соборно сьогодні, у глибоко релігійному святковому настрої, далеко від рідної Батьківщини, щоб відсвяткувати знаменну історичну подію нашого народу, довершену десять століть тому нашим могутнім Рівноапостольним Святим Володимиром Великим". Навязуючи до ювілею Хрищення, д-р І. Скрипух підкреслив, що ця історична подія на протязі 1000 років формувала духовість українського народу, його спосіб життя і думання. Привітав промовець теплими словами всіх присутніх на залі, а зокрема представив достойних репрезентантів канадійського і українського культурного та релігійно-церковного життя, представив гостей головного стола та передав ведення цілости ювілейної програми д-рові В. Духнаєву.

Після офіційного відкриття слідували канадійський і український гимни, а молитву „Отче наш" відспівав мішаний хор „Дніпро" з Гамільтону під кер. Нілі Геник-Березовської.

Головного доповідача мгра Богдана Фіголя з Торонто представив господар програми свята д-р В. Духнай.

У святочному слові головний промовець насвітлив початки християнства в Україні, підкреслюючи факт, що в тих часах, 988 р., Росія ще не існувала і тому є безпідставним і недоречним святкувати 1000-ліття хрищення Росії. Висловив доповідач своє задоволення великою активною участю у тих ювілейних відзначуваннях молодої української генерації, на яку позитивно вплинули сьогорічні святкування, бо збудили у молодої людини зацікавлення рідною історією своїх батьків, як також релігійно-національним організаційним життям української громади в Канаді.

Як позитивне явище, згадав доповідач факт святкування того великого ювілею соборно обидвома українськими церквами, як теж і неукраїнськими, які радо взяли участь у гідному відзначенні ювілею нашого народу.

По святочній доповіді привітала українську громаду з нагоди ювілейних святкувань мейор Брентфорду Керін Джордж, дякуючи українській громаді за участь у всіх ділянках канадського життя, зокрема на терені Брентфорду, як також за добре християнське виховання дітей і молоді, що є вислідом історичної тисячолітньої християнської віри і культури народу. З нагоди цього небуденного ювілею вручила пам'ятні грамоти парохам обидвох українських церков у Брентфорді: о. дек. Іванові Лещишинові (УКЦ) і о. Павлові Шадурському (УПЦ).

Посол до Провінційного уряду Дейв Нюман у своєму привіті дякував українцям — канадським громадянам за участь у розбудові всестороннього життя Канади, як теж висловив признання для них, за їхню християнську віру, подив для давньої української культурної спадщини, а в українській мові — за великий вклад українців Брентфорду у суспільно-культурне життя. Вручив він докторові Скрипухові почесну грамоту від Провінційного уряду й оголосив проклямацію, що 1988 рік проголошено у Брентфорді роком 1000-ліття Хрищення України.

Федеральний посол Дерек Блекбирн дякував управі місцевого відділу КУК за запрошення на цей надзвичайний історичний ювілей, підкреслюючи факт, що вся велика цивілізація і культура людства беруть свій початок від християнства. Сказав також, що 1000-літній ювілей приніс спеціяльне надхнення, запал і бажання витривати, розвиватися українському народові в сучасній не дуже щасливій для нього ситуації. Висловив рівнож глибокий подив українцям з приводу плекання та витривалости у християнській вірі та висловив надію, що слідуюче 1000-ліття Хрищення український народ святкуватиме у такій самій сильній вірі, з таким самим ентузіязмом, але вже на вільній рідній землі.

Привіт зложив також президент Провінційної Ради КУК д-р Петро Глібович, який прибув на це свято зі своєю дружиною.

Атрактивною гарною точкою бенкетової частини програми був танець-привітання, виконаний танцювальною групою „Київ" з парохії св. Михаїла, хореографами якої є Анатолій і Христина Дисяки.

Концертова частина виповнена була головно двома виступами мішаного хору „Дніпро", під кер. Нілі Геник-Березовської, при фортепіяновому супроводі Євгенії Паверс.

У першому виступі хор відспівав ювілейний славень „Величаймо", „Достойна є" і „Славень Христові", а в другому — „Гимн до святого Володимира Великого", „Гимн до св. Ольги" і „Гимн на 1000-ліття Хрещення України". Рецитатор — Степан Геник-Березовський.

У цій концертовій частині письмові привіти і продовження усних виголосили: Ст. Босанак, кандидат від Консервативної партії, алдерман Пет Люціяні й Анді Вудбирн, кандидати на мейора Брентфорду, та мейор Розгард Бішоп, президент Воєнних Ветеранів. Від української спільноти привіти виголосили: голова відділу КУК — гість з Торонто інж. Ярослав Соколи, який прибув на це свято зі своєю дружиною, декан Брентфордського деканату о. Іван Лещишин, парох місцевої української католицької церкви, та о. Павло Шадурський — парох місцевої православної української церкви св. Михаїла.

Замітною прикрасою концертової частини свята був танець „Тисячоліття" у мистецькому виконанні танцювальної групи „Україна" з парохії св. Івана Хрестителя, з її вже широко відомою керівничкою і хореографом Лідією Скрипух.

В кінцевому слові господар тої успішної святкової програми д-р В. Духнай подякував учасникам імпрези, виконавцям програми та запрошеним гостям, що своєю участю й присутністю звеличали свято й причинились до його успіху. Висловив він також щире признання усім тим, хто своєю працею і належним вирозумінням та зусиллями запевнили успішну підготову та переведення цього величавого історичного ювілею у брентфордській громаді, який закінчено було щирим „Многоліттєвієм".

До визначних успіхів брентфордської громади, а зокрема місцевого відділу КУК, у підготові і переведенні пам'ятного історичного ювілею, належить також і той факт, що в рамках цих святкувань місцевий уряд надав одній з вулиць у Брентфорді назву „Київ Булевард".

М. Поронюк

НЕ ЦЕЙ МИСТЕЦЬ

У деяких числах „Свободи" ч. 245 з суботи 24-го грудня ц.р. під Різдвяною картиною мистця Богдана Божемського підписаний помилково С. Лобода. — Ред.

ТРЕБА ЧИТАТИ ІНАКШЕ

У дописі Марії Крамарчук в числі 243 „Свободи" з 22-го грудня ц.р. п. н. „Рефлексії із ювілейного концерту в Рочестері" в третьому параграфі треба читати „дві проби", а в четвертому параграфі в останньому реченні слід читати „що прогавив цю унікальну нагоду". — Ред.